

SANDY BARKEROVÁ

Leto na Santorini

Pri čítaní tejto knihy som mala chuť
zbalit si veci a vyraziť na grécke ostrovy.

PHILLIPA ASHLYOVÁ

metafora®

Leto
na
Santorini

SANDY BARKEROVÁ

SANDY BARKEROVÁ

Leto na Santorini

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 176. publikáciu.

Z anglického originálu *One Summer in Santorini* vydaného vydavateľstvom Avon, A division of HarperCollinsPublishers Ltd v roku 2019, preložila do slovenčiny Martina Antošová
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 328
Tlač THB, a.s.

Copyright © Sandy Barker 2019
Cover design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019
Cover illustrations © Shutterstock.com
Sandy Barker asserts the moral right to acknowledged as the author of this work.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Martina Antošová, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-553-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-552-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-551-4 (print)

Môjmu Benovi

Prvá kapitola

Náhle som sa zobudila, a aj keď som bola vo výške dvanásť kilometrov nad morom, už som cítila následky zmeny časového pásma. Poznáte tú typickú zmes nevoľnosti a vyčerpania? Presne.

Neznášam dlhé lety. Počkať, musím sa poopraviť, neznášam dlhé lety *v ekonomickej triede*. Letieť na opačný koniec sveta, keď vás presunú do biznis triedy, je úžasné – vrelo to odporúčam! Lenže toto nebol ten prípad.

Pozrela som sa na hodinky. Spala som päť hodín – ak to teda môžeme nazvať „spaním“. Skôr som „podriemavala vo vzpriamenom sede“. Tak či onak, bola som celá ubolená a vyčerpaná. Poriadne som si zívla, ako to zvyčajne robievam iba vtedy, keď som osamote. Je to jedna z mála výhod toho, keď človek sedí v kabíne plnej ľudí, ktorých už nikdy v živote neuvidí.

Ponáťahovala som si krk a pritlačila si dlane na očné viečka. Moje oči túžili byť kdekoľvek inde a vôbec som im to nezazlievala. Pohrabala som sa v odkladacej priehradke sedadla predou mnou, zaklonila hlavu a ovlažila si oči upokojujúcimi, chladivými očnými kvapkami. Oprela som si hlavu o sedadlo a zatúžila po posteli – *akejkoľvek* posteli. Chcela som si len ľahnúť, aby som si mohla popreťahovať stuhnuté svaly. Absolútne som nemala chuť byť tu

natlačená so všetkými tými cudzími ľuďmi, sedieť na neveriteľne nepohodlnom sedadle a dýchať ten stuchnutý, odporný vzduch.

Veru, rozhodne som sa neprebudila v dobrej nálade.

Podráždenie však bolo stále lepšie ako úzkosť. Už celé týždne som bojovala s drobnými záchvatmi paniky pre túto cestu a vôbec sa to na mňa nepodobalo. Cestovala som dosť často a vedela som si veľmi dobre poradiť s akoukoľvek katastrofou, ktorá sa mi prihodila. Katastrofy sa vlastne stali takou pravidelnou súčasťou mojich ciest, až som začala premýšľať, čo také som urobila v minulom živote, čím som si pohnevala boha cestovateľov.

Jeden let do Melbourne mi celkom zrušili. Let z Čile meškál tak dlho, že som musela prespať na letisku na zemi. Moja rezervácia hotela vo Florencii záhadne zmizla, a zatiaľ čo som sa tam hádala s manažérom, ukradli mi z tašky tablet. Nehovoriac o prípade, keď sa mi nejako stratil celý kufor kdesi medzi Sydney a Aucklandom. Pri ďalšej ceste mi na batožinový pás vyšiel nový kufor rozmlátený na franforce – ahoj, L. A., a áno, milí spolucestujúci, sú to moje nohavičky, ďakujem veľmi pekne. A v Peru som sa iba *horko-ťažko* dostala z ťažkého prípadu malárie. Dobre, v skutočnosti to nebola malária. Bola to salmonelóza, ale aj tak ma poriadne nakopala do zadku na päť dní, počas ktorých som mala byť na túre po Inkskej ceste.

Zadávala som sa z okna na oblaky, ktoré sme míňali. Možno bol dôvodom tej paniky fakt, že som necestovala už viac ako rok – stratila som svoju čarovnú moc. Aj tak by som však mala cítiť nadšenie. Po noci strávenej v Londýne letím na Santorini. Áno, Santorini – *ten* vychýrený grécky ostrov.

Hoci to bolo len na jednu noc, skutočne som sa tešila na Londýn, pretože som sa tam mala stretnúť so svojou malou sestrou, ktorá mi neveriteľne chýbala. Catherine – Cat – sa presťahovala

do Anglicka už pred rokmi. Vlastne sme sa tam presťahovali spolu, ale ona zostala a ja som sa vrátila späť do Austrálie. Vídali sme sa naživo iba raz za pár rokov, keď pricestovala do Sydney alebo ja do Londýna. Vedela som, že zmierni moje obavy – skutočné či domnelé – spoľahlivou dávkou dobrých rád. Je to jeden z *mnohých* dôvodov, prečo je sestra mojou najlepšou priateľkou.

Zvyšok letu bol celkom pokojný. Na raňajky som mala gumovité praženicu a čosi, čo pripomínalo párok, umyla som si tvár vlhčeným obrúskom a pozrela tri epizódy *Priateľov* za sebou. Keď sme konečne pristáli na *terra firma*, vystúpila som z lietadla a prešla chodbami letiska Heathrow cez imigračnú kontrolu. Onedlho nato som už čakala na svoj batoh pri výdaji batožiny. Obyčajne som uprednostňovala kufor, ale v brožúre písali, že sa mám zbaliť naľahko. Na jachte zrejme nebude veľa miesta.

Och, zabudla som sa o tom zmieniť? Moja cesta sa začína na Santorini a potom sa budem desať dní plaviť na jachte okolo gréckych ostrovov. Nie sama – neviem viesť jachtu. Bude ju riadiť kapitán a budú tam s nami ešte nejakí ďalší ľudia, ale najdôležitejšie je, že tam budem *ja* – na *jachte*!

Kým som sledovala, ako sa na šmýkačke objavuje taška za taškou a zosúva sa na bežiaci pás, konečne som začínala cítiť to vzrušenie. *Tu si, ty prchavá malá potvora!* Vrelo to vo mne ako nejaké „batožinové zjavenie“. Idem na Santorini! V Grécku! A potom na kopu ďalších gréckych ostrovov!

Vedela som si samu seba predstaviť na prove jachty v nových oranžových bikinách a značkových slnečných okuliarkoch kúpených v bezcolnej zóne na letisku – mimochodom, oboje na mne vyzerali fantasticky –, vietor by mi povieval vo vlasoch ako Kate Winsletovej v *Titanicu*. Akurát bez ľadovca. A asi o sto rokov neskôr. Ach, a bez Lea.

Po asi tisíc rokoch sa konečne objavila moja batožina. Našťastie, lebo moje fantazírovanie o jachte sa začalo zvrhávať na hudobný videoklip z osemdesiatych rokov. Vzala som batoh a chvíľu som s ním bojovala, kým som ho stiahla z batožinového pásu. Nebol veľký, ale bol úplne plný dokonalej výbavy na grécke ostrovy: nevyhnutných letných šiat, bikín, šortiek, voľných sukní, sexi tričiek a slameného klobúka. Bolo to kliše, ale mne to bolo jedno. Spomínala som, že idem do Grécka?

Odtiahla som batoh k jednému z letiskových vozíkov, vyhodila som ho naň, navrch som položila svoju krásnu novú koženú kabelku a zamierila som k východu s nápisom *Nič na preclenie*. Jediné, čo by som im mohla priznať, je to, že sa chystám plaviť na jachte po Egejskom mori. No myslím si, že colníkov to absolútne nezaujíma.

Cat ma čakala hneď za kovovým zábradlím na druhej strane bezpečnostných dverí. Vyzeráme takmer rovnako, okrem toho, že ja meriam stošesťdesiatsedem centimetrov a ona stopäťdesiatdva. Hovorí, že má meter päťdesiatsedem, ale nemá. Dostala však do vienkla dobré vlasy – krava. Je to to jediné, čo na nej neznášam. Zatiaľ čo moju hlavu ťazia ohromné kučery – také tie naozaj kučeravé, ktoré si robia, čo chcú –, ona má záplavu hustých gaštanovo-hnedých vlnitých vlasov. Ako som povedala, krava.

„Si tu!“ zahlásila, zohla sa popod zábradlie a hodila sa mi svojimi malými rukami okolo krku. Pustila som vozík a tiež som ju objala. Obe sme o krok ustúpili a obzerali si jedna druhú.

„Vyzeráš úžasne!“ zapišťala som so slzami v očiach.

„Aj ty!“ zaklamala.

„Práve mám za sebou dvadsaťosem hodinový let. Vyzerám mi-zerne.“

„Máš pravdu, ale nie je to nič, čo by nespravila jedna sprcha a poriadny spánok. Poď.“ Vzala môj vozík s batohom, začala sa

predierať davom a pritom zopárkrát dosť neslušne zvolala „pardon“. Poslušne som ju nasledovala.

V sestrinom byte v štvrti Docklands som si s mokrými vlasmi po najlepšej sprche svojho života sadla na gauč so šálkou kávy v jednej ruke a s čokoládovou sušienkou v druhej. Pravidelne sme si posielali e-maily a telefonovali – nijako sme sa neodcudzili –, ale nič sa nevyrovnalo tomu byť naozaj spolu. Rozprávali sme sa celý večer bez prestávky a preberali všetko, čo sestry spolu zvyčajne preberajú.

„Takže zajtra letíš do Atén a čo potom?“

„Letím vlastne rovno na Santorini. Medzipristátie v Aténach bude iba štyri hodiny. Rozmýšľala som, že si obzriem mesto, ale poznám sa – zostala by som trčať v zápche cestou na letisko a zmeškala by som let na ostrov.“

„Pravdepodobne.“

„Vďaka. Nie, myslím to *vážne*,“ odvetila som trochu sarkastickým tónom.

„Čo? *Naozaj* mávaš pri cestovaní smolu.“ Vidíte? No odhladiac od blížiacej sa smoly som si s potešením uvedomila, že pocit nadšenia začína prevládať nad strachom.

„Cat, zajtra cestujem na Santorini!“

„Aha, takže *tam* sa chystáš!“ utrúsila hlúpo. Žiarli. Nevšimala som si ju.

„Ja len... Pripadá mi, akoby som si tento výlet naplánovala už pred sto rokmi. A áno, vtedy som z toho bola nadšená, ale prešlo už niekoľko mesiacov. Po nejakom čase mi to už ani nepripadalo skutočné.“ Doširoka som sa na ňu usmiala. „Až doteraz. Nemôžem uveriť, že tam naozaj idem!“ Vtom mi úsmev zmrzol. „Nie som príliš protivná, či áno?“

Usmiala sa. „Nie, teším sa s tebou. *Naozaj.*“ Takže nežiarli.

„Kiežby si mohla ísť so mnou.“

„Aj ja by som to chcela, ale nedá sa.“ Cat bola, rovnako ako ja, učiteľka, ale zatiaľ čo ja som mala prázdniny, jej sa práve začal školský rok.

„Asi je to tak najlepšie. Mohla by z toho byť hotová katastrofa.“ Opäť sa prejavilo moje pesimistické ja.

„Nehovor tak. Nebola by to žiadna katastrofa.“

„Nevieš to. Práve si povedala, že mávam smolu. A je to pravda! Zakaždým, keď niekam cestujem, niečo sa pokazí. Spomeň si na poslednú cestu do Peru! Navyše tam, nikoho nebudem poznať a...“

„Sarah, nie je to *zakaždým*. Len som ťa podpichovala. A Peru bolo už veľmi dávno. Iba občas mávaš trochu smolu...“ Odmlčala sa a pokrčila plecami. „Navyše, kedysi si predsa organizovala niekoľkotýždňové zájazdy – pre päťdesiat ľudí! Si *skúsená cestovateľka.*“

„Viem, ale...“

„Žiadne ale. Zabudni na všetku smolu, si to *ty*. Vieš sa zblížovať s cudzími ľuďmi. A máš dosť skúseností. Myslím to doslova, máš *dosť* skúseností. Budeš v poriadku.“

Vidíte? Sesterská láska. Všetko, čo povedala, dávalo zmysel, lenže...

„Lenže čo ak to bude úplne hrozné?“ Rozosmiala sa a zrejme som si to zaslúžila. Nie, rozhodne som si to zaslúžila.

„Nebude to hrozné. Bude to úžasné a pravdepodobne sa tam zoznámíš s nejakými skvelými ľuďmi.“ A potom poznamenala to jediné, čo som v tej chvíli nechcela počuť. „Vieš, možno tam niekoho stretneš.“ A pozrela sa na mňa tým veľavravným pohľadom – veď viete akým.

V tej sekunde sa moja sestra, moja najlepšia kamarátka na celom svete, pridala do klubu všetkých tých ľudí ľutujúcich „úbohú Sarah“.

„Naozaj si to práve povedala?“ prebodla som ju ohnivým pohľadom.

„Čo?“ S doširoka roztvorenými očami predstierala, že je v tom nevinne.

„Ty presne vieš čo!“ Myslela som si, že už to ani nie je viac možné, ale oči sa jej väčšími rozšírili. „Vieš, koľko ľudí mi to povedalo, odkedy som si rezervovala tento prekliaty výlet?“

Potriasla hlavou a stále na mňa upierala tie obrovské oči.

„Milión!“ No dobre, občas mám tendenciu preháňať. Možno ich bol skôr asi tucet, ale pre mňa to znamená veľa ľudí.

„V poriadku,“ odvetila. „Prepáč. Neuvedomila som si, že si na to taká háklivá.“

„Áno, som. Ako dlho som sama? Niekoľko mesiacov? Teraz skrátka chcem byť sama.“

„Výborne!“

„To nemôžem ísť na výlet, ktorý by bol celý iba o mne? Vidieť nové miesta, len tak si užívať voľný čas a plaviť sa?“ Bola som celkom rozzúrená.

„V poriadku. Áno. Mrzí ma to. Dúfam, že tam *nikoho* nestretneš.“

„Ďakujem,“ vyletelo zo mňa nahnevane.

„A hlavne nie nejakého milého, úžasného chlapa, ktorý by ťa vedel rozosmiať. Vlastne dúfam, že všetci muži, na ktorých tam natrafiš, budú starí, nepríjemní a škaredí. Nie! Ešte lepšie, dúfam, že tam nebudú žiadni muži a že sa budeš plaviť okolo gréckych ostrovov s kopou lesbičiek! Dúfam, že pôjdeš na Lesbos v obklopení samých lesbičiek!“ Prebodla ma pohľadom vraviacim „na, tu máš“ a hneď nato sme sa obe rozosmiali. Môj smiech sa však čoskoro zmenil na zívanie. „Ako sa cítiš?“ opýtala sa ma.

„Dobre,“ odpovedala som s väčším entuziazmom, než som v skutočnosti cítila, a Cat sa zatvárila pochybovačne. „No dobre, som úplne utahaná, ale musím zostať hore a privyknuť si na európsky čas. Budem v poriadku. Čaj už začína zaberat’.“

„Čo keby som ti teda doliala?“

„Áno! Rozhodne to chce viac čaju.“ Vyprázdnila som zvyšok šálky a podala jej ju. Vzala ju do kuchyne a zapla kanvicu.

Otočená chrbtom sa ma opýtala: „Kým si teda ešte chvíľu hore, nechceš sa o tom porozprávať?“

„O čom?“ Obrátila sa tvárou ku mne a vyzerala trochu nesvoja, akoby sa jej chcelo prdnúť alebo čosi podobné. „Čo?“ opýtala som sa, hoci som presne vedela, čo mala na mysli.

„O Neilovi.“ Môj rozchod s Neilom bola tá posledná vec, o ktorej by sa mi chcelo hovoriť. Uprednostnila by som radšej búrlivú diskusiu o Trumpovom pôsobení v úlohe prezidenta alebo o kríze v Sýrii, či dokonca o blížiacom sa brexite pred rozhovorom o tom hajzlovi, ktorého som takmer rok nazývala svojím frajerom.

„Ani nie.“ Snažila som sa predstierať ľahostajnosť.

„Aha. V poriadku.“ Videla som jej na tvári sklamanie. A tiež to, ako jej myseľ naplno pracuje. „Ja len... nikdy sme sa o tom vlastne nerozprávali. Myslím tak naozaj.“

Mala pravdu. O tom, čo sa stalo medzi mnou a Neilom, som sa nechcela baviť s nikým – ani s kamarátkami, ani s mojou najlepšou priateľkou v Sydney, dokonca ani s Cat. Bolo to príliš ponižujúce.

„Áno, ale...“ zaváhala som. *Prosím, nenúť ma prežívať to všetko znovu, keď som taká vyčerpaná. Radšej by som si pichla vidličkou do oka.* Toto som si pomyslela, ale nahlas som povedala: „Dobre, máš pravdu.“

Priniesla nám na gauč nové šálky čerstvo pripraveného čaju a prisunula predo mňa čokoládové sušienky. Veľmi dobre ma

poznala. „Takže, čo sa stalo?“ Prekrižila si nohy pod zadkom a pozrela sa na mňa plná očakávania.

„Neil bol debil a trvalo mi príliš dlho, kým som sa ho zbavila.“ Odhryzla som si kúsok čokoládovej sušienky.

„Lenže ja to nechápem. Ak bol taký zlý, prečo si s ním zostávala tak dlho?“ Túto otázku som položila sama sebe asi tisíckrát. Prehltla som veľký kus sušienky.

„Naozaj neviem. Teda, takmer od začiatku tam boli všetky varovné signály. A ja som ich neustále prehliadala – zas a znova. Vravela som si, že vôbec nie je čudné, že sa nechce stretnúť s mojimi priateľmi alebo že so mnou nikdy nechce nikam ísť a niečo robiť. Vieš, až po rozchode som si uvedomila, že po zoznámení sa s ním som prestala cestovať. Nikdy so mnou nechcel vybehnúť nikam ani len na víkend. Preto táto cesta... nie je to iba šanca znova sa vrátiť do Grécka. Je to niečo viac. Hneď ako sme sa rozišli, vedela som, že musím niekam ísť – hocikam.“

Pozrela som sa na sestru a tá iba súhlasne prikyvovala na znak toho, že ma chápe. Bolo skvelé byť pochopená.

„Och, a tiež neznašal, keď sa mi stalo niečo dobré.“ Cat nechápavo zvráštla obočie. „Pamätáš si, keď ma povýšili na vedúcu oddelenia?“ Prikývla. „Povedala som mu to a on mi na to odvetil: ‚Tak ti teda ďakujem, že mi to tu predhadzuješ na oči tesne po tom, ako mňa pri tom povyšovaní preskočili. Teraz sa cítim ako debil. To sa ti podarilo, Sarah.‘“

„To nemyslíš vážne!“

„Myslím. A dokonca ani vtedy som to s ním neukončila.“

„Ježiši! Kto vlastne bola tá šľapka, s ktorou ťa podvádzal?“

„Kamarátka.“

„To ťažko,“ odfrkla si. „Poznám ju?“

„Nie, skamarátili sme sa iba nedávno, na joge. Aspoň som si teda myslela, že sme sa skamarátili.“

„No a ako sa zoznámili oni dvaja?“

„U mňa. Verila by si tomu? Pozvala som ju na grilovačku a vôbec mi nepripadalo zvláštne, že sa spolu rozprávali takmer celý večer. Bola som jednoducho šťastná, že sa konečne zoznámim s mojimi priateľmi. Podľa všetkého sa to medzi nimi začalo hneď potom.“

„Ako si na to prišla?“

„Začal sa správať oveľa čudnejšie ako zvyčajne, takže som pochopila, že sa niečo deje. A potom som urobila niečo, čo by som si nikdy nepomyslela, že niekedy urobím – niečo naozaj hrozné.“

„Čo?“ Videla som, že umiera od zvedavosti, ale dovtedy som to nikomu neprezradila. Zhlboka som sa nadýchla cez zataté zuby.

„Stále nemôžem uveriť, že som to spravila. Nabúrila som sa mu do e-mailovej schránky.“

„Preboha! To je geniálne! Ako?“ Vydýchla som si od úľavy a bola som veľmi rada, že povedala, že to bolo „geniálne“ a nie „hlúpe a nelegálne“.

„No, nebolo to tak celkom nabúranie. Uhádla som jeho heslo a dostala som sa do nej.“

„Vážne?“

„Áno. Na druhý pokus. Bol to jeho futbalový tím.“

„To je teda idiot.“

„Hej. A bola tam o tom všetkom celá e-mailová konverzácia. Trvalo to mesiace – a podrž sa, celý ten čas mi *do očí* rozprávala o nejakom skvelom novom chlapíkovi, s ktorým sa stretáva.“

„Totálna suka!“

„Viem!“ Zahryzla som do sušienky a zúrivo som prežúvala. Cat bola celá napätá. „Takže som ho konfrontovala a on mi klamal do tváre a vravel, aby som nebola smiešna. Pozrela som sa naňho – rovno do očí – a povedala mu: ‚S istotou viem, že s ňou spávaš, ty

klamársky podvodník. Tá krava nevie držať nohy pri sebe a ani jazyk za zubami. My dvaja sme spolu skončili. Už nikdy ma nekontaktuj. Ach, a dúfam, že od nej chytiš tie jej chlamýdie.‘ Potom som odišla z jeho bytu a to bolo všetko.“ Strčila som si zvyšok sušienky do úst.

„Je to ako scéna z filmu.“

Prikývla som a prehltna. „Trochu som si to nacvičila, kým som tam šla. Vedela som, že bude zapierať. V tých e-mailoch vždy spomínali, aká som hlúpa, že neviem, čo sa medzi nimi deje.“

„Och, sestrička.“

Začali mi vlnnúť oči. Pozrela som sa na Cat, ktorá sa na mňa dívala, akoby som bola nejaké zranené šteniatko. Odvrátila som pohľad a zatlačila som slzy späť. Pre toho všivavého Neila už nevyroním ani jedinú.

„Je to sprostý hajzel!“ vyhlásila.

„Áno, je. To najlepšie som ti však ešte nepovedala. Aj po rozchode s ním som sa naďalej prihlasovala do jeho e-mailovej schránky, aby som mohla sledovať situáciu.“ Cat na mňa vrhla škodradostný pohľad. „A, páni, vyvinulo sa to poriadne škaredo. Obvinil ju, že mi o nich povedala, a ona to poprela. Opýtal sa jej, či má chlamýdie. Totálne zúrila. Nazval ju nevyberanými menami, ona mu to vrátila a napokon ho poslala do riti. Takže nakoniec prišiel o nás obe.“

„A ako dlho si s ním vlastne bola? Rok?“

„Takmer – bez pár týždňov. Božemôj, rok môjho života, Cat. Aspoň som mu nemusela kupovať darček k výročiu.“ Zatrpknuto som sa zasmiala. Cat nepovedala nič a na mňa doľahol smútok. „Nemôžem uveriť, že som s ním zostala tak dlho.“ Zašepkala som tie slová a znova hrozilo, že sa rozplačem.

„Myslela si si, že ťa miluje.“ Prikývla som. „No kašľať naňho. Jeho škoda!“

Milujem svoju sestru. Nedáva si servítku pred ústa. „Vieš, tento výlet som si naplánovala deň po tom, ako som sa s ním rozišla. Mal to byť môj plán úniku z reálneho života.“

„Nuž, som rada, že si to urobila – bez ohľadu na dôvody. Bude to úžasné.“ Odmlčala sa. „Sarah, zaslúžiš si niekoho *oveľa* lepšieho ako toho kreténa. Vieš to, však?“

Áno, vedela som to. Vedela som, že si zaslúžim viac, ako byť podvádzaná každým mužom, s ktorým som kedy chodila, počnúc frajerom na strednej škole a končiac kreténom Neilom.

„V každom prípade chcem byť nejaký čas sama. Nie som si istá, aký dlhý čas, ale práve teraz mám pocit, že to tak bude najlepšie.“

„Aha.“ Vyzerala prekvapene a po všetkom, čo som jej povedala, toto zasa prekvapilo *mňa*.

„Som šťastne nezadaná.“ Nebola som si istá, či som sa tým snažila presvedčiť ju alebo seba.

„V tom prípade ma mrzia moje predchádzajúce slová – o tom, aby si na tej ceste niekoho stretla.“

„To je v pohode. Viem, že je to preto, lebo ti na mne záleží.“

„A na tvojich intímnych partiách.“

„Tak toto znie čudne.“

„Prečo?“

„Nepotrebujem, aby si moja sestra robila obavy o moje ,intímne partie'. Možno som sa zriekla mužov, ale moje intímne partie sú úplne v poriadku – vďaka za záujem.“

„Takže si sa úplne zriekla mužov?“

„Nie navždy, iba kým...“ *Kým čo, Sarah?*

„Iba kým čo?“ Dokonca aj Cat to zaujímalo.

Problém bol v tom, že som ani sama nevedela, na čo čakám. Vedela som iba, že nemám záujem zoznámiť sa s niekým. Myšlienka na zoznámenie sa s niekým novým ma vlastne vôbec nelákala

– dokonca ma vyčerpávala. Nevedela som si predstaviť, že všetku energiu vložím do zoznamovania sa s niekým novým. Nemala som potuchy, kedy – a či vôbec niekedy – budem na to pripravená.

Zaplavila ma únava a pohltila posledné zvyšky mojej energie. „Hej, budeš ma neznášať, ak si teraz pôjdem na chvíľu ľahnúť? Ledva držím oči otvorené.“ Videla som, ako si Cat všimla, že som sa vyhla jej otázke.

„Samozrejme, že nie,“ odvetila a už druhýkrát v priebehu večera ma nechala uniknúť jej otázkam. „Vymenila som obliečky v Alexovej izbe, takže máš všetko pripravené. O koľkej ráno letíš?“

„Och, v úplne hlúpom čase. Tuším o šiestej.“

„Som si *stopercentne* istá, že budem ešte spať, keď budeš vzlietať, takže je dosť nepravdepodobné, že budem hore, keď budeš odtiaľto odchádzať. Chceš, aby som ti objednala taxík na letisko?“

„Iste. Bude mi stačiť, ak pôjdem o štvrtej?“

„Malo by. Objednám ti ho. Dokelu, naozaj som rada, že nie je pre mňa.“

„Viem, ľahnem si asi iba na hodinu. Chcem sa ešte stretnúť s Jane a navečerať sa s vami.“

Chápavo sa na mňa pozrela. „Jasné, Sarah.“

Ďalej si pamätám už len to, ako mi príšerné kvílenie cestovného budíka o pol štvrtej ráno prerušilo hlboký spánok. Nastavila som si ho – iba pre istotu –, keď som si šla večer predtým na chvíľku zdriemnuť. Chvíľu som tam ležala a usilovala sa prísť na to, ako dlho som spala, ale bolo to vlastne jedno. Cítila som sa dokonca ešte horšie, ako keď som sa v predošlé ráno zobudila v lietadle. Potrebovala som horúcu sprchu a celé vedro čaju, lenže mala som iba tridsať – alebo skôr dvadsaťdeväť – minút, kým príde taxík. *Dofrasa!*

Minúty ubehli veľmi rýchlo, ale taxikár na mňa musel čakať iba päť minút, čo som považovala za úspech, berúc do úvahy, ako

strašne a dezorientovane som sa cítila. Na Heathrow sme dorazili v rekordnom čase – existuje čas, keď Londýn spí, a to presne o štvrt na päť ráno.

Keď som taxikárovi podávala hotový majetok, slnko už začínalo rozjasňovať oblohu. Potom som tam zostala už iba ja so svojím batohom a obludný terminál číslo päť. Nervozita sa vrátila. Netuším, prečo tomu ľudia hovoria motýliky v bruchu. Mne to pripadalo skôr ako malé slony.